

# בהיכלו

פרשת לך לך תשפ"ה

גליון מס  
 139

## לָאן לָלַכְתָּ?

הסמל לחכמת החיים האמתית שרבונו רוצה ללמד אותנו (ספורי מעשיות מעשה ט'): "זה מעשה שלו וזה מעשה שלי". מה יש לי עם עבודה של מישהו אחר? רוצים ממני משהו אחר לגמרי ממה שרוצים ממנו.

### מה אני מרגיש עכשיו?

איך באמת ידע אברהם אבינו שהגיע אל המקום הנכון? מובא בזהר הקדוש (פראשית עח ע"א): "תקל בתיקלא עד דאיתגליא ליה" הוא שקל כמו במאזנים בכל מקום שאליה הגיע, ושוקל בדעתו הקדושה "איפה אני



"איפה אני נמצא עכשיו? מה אני מרגיש עכשיו?" כך עשה בכל מקום, עד שהקדוש ברוך הוא נתגלה אליו וגלה לו את הסוד

נמצא עכשיו? מה אני מרגיש עכשיו?", כך עשה בכל מקום, עד שהקדוש ברוך הוא נתגלה אליו וגלה לו את הסוד - לה לעצמה, לתקו את עצמה!

זהו הלמוד הפרור לכל אדם - המקום האמתי הוא לבדק מה יש לה ביד!

האם בדרך זו שאמה הולך אמה זוכה לחטף כל טוב אמתי ונצחי כל יום? מלמדים אותה איך אמה יכול לחטף כל יום דפים גמרא פראקים משניות ועוד שעוגרי תורה כפי יכלתה, מלמדים אותה איך לדבר אליו יתברך כדבר איש אל רעהו? אמה פתאום מרגיש שמחה בחייה, השלום בית נראה אחרת, האמונה מלנה אותה בכל מקום? זהו המסע שלה, שלה בעצמה.

(על פי "אשי ישראל" שיחה ביום ד' לך תשפ"ד)

אברהם אבינו יוצא למסע, מכל מיני השג ושקרים, מהעיר והמדינה שנתגדל בה, הוא נצטווה על ידי הקדוש ברוך הוא ללכת לארץ ישראל - למקום של תפלה אמונה ונסים, להמשיך את עצמו לכל הקדושות, מסע לא פשוט בכלל.

נשמות ישראל התחילו מאברהם אבינו, כל אחד מאתנו הולך בחייו במסע הזה, לתקו את נשמתו ולהרגיש טעם אמתי בחיים. והנה סוד נפלא קורא לנו מתוך המלים, עצה לדרך הקדושה הזו: "לה לה", אין זו לשון רגילה, כשאדם נפרד ממישהו הדרך היא לומר "לה לה", מהי היא הדרך הזו "לה לה"?

### הנקדה שלה

מביא רבי נתן זי"ע (לקוטי הלכות, חשן משפט, גנה ה-ח) את העצה הנפלאה - לה לה לעצמה, בחיים יש כל כך הרבה דברים שהקדוש ברוך הוא ברא בשביל הבחירה והנפשו, אפשר כל כך להתבלבל ולפל, העצה להנצל ברוחה מאד - "לה לה" תחפש את הנקדה שלה, תתפלל הרבה אל השם יתברך שתזכה ללכת לאמת שלה, בלי להתבלבל מאף אחד שרוצה להפריע, בלי תסתכל על עבודה של מישהו אחר, יש משהו שהקדוש ברוך הוא רוצה ממך שרק אמה יכול לעשות.

במלים נפלאות אמר זאת התם הקדוש.



### לומדים במציאות...

מאד מאד לא להטעות את עצמו, פי בזה העולם יכולים להטעות את עצמו ביותר, וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ו סימן נ"א) את זה תקבלו ממני שלא יטעה אתכם העולם, ורואים בחוש שעובר יום אחר יום, ומחמת שאין לבחור או לאברך תפיסה קלה וכו', על ידי זה הוא מונע את עצמו מללמוד גמרא ותורה, בין כך עובר לו שבוע אחר שבוע חדש אחר חדש, ואפילו שנה אחר שנה, ולא פותח לא משניות ולא גמרא ולא שלחו ערוה.

ולכן העצה היעוצה לצית את רבנו ז"ל בתמימות ובכשיטות גמור, ויזכר אשר כל יום הוא יום, וחבל לפסס את היום הזה בלי למוד תורה, כי כל יום בזה העולם, יש נגדו יום למעלה בשמים, ולכן מה שאדם חוטף ביום הזה, זה נשאר לו ביום העליון וכו', וזה נשאר כבר לנצח נצחים, אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, אלא לומד בכל יום בתמימות ופשיטות מקרא משנה גמרא מדרש הלכה ואגדה.

(על פי שיחות מוהר"א ש"ש חלק ב', שיחה "גאון")

פעם אמר רבי נתן על המתנגדים:

"לומדים הייסן זיי, אבער לערנען - לערנען אונז" - הם נקראים 'לומדים', אבל אנחנו לומדים במציאות...

כמו שאת התאר המפקפק "גנב" לא יקבל אדם שידע לגנב, או שיכול לגנב, רק אדם שגנב במציאות, כן למדו אינו נקרא אלא מי ש'לומד' בקביעות ובהתמדה עצומה, אחרת לא שיה לקרותו 'לומד כל'.

הרבה פעמים אדם מתרשל מלמודו, כי הוא רוצה ללמוד בתכלית השלמות, הוא לא יחשיב למוד פשוט כפי מה שיכול עכשיו, אם בהנהגה מלאה או אפילו באמירה, כמה זמן יקור יכול ללכת לריק כי הוא רוצה להיות "לומד". אה מי שאוכה לצית את רבנו ז"ל ולומד בסדר דרך הלמוד שגלה לנו (שיחות הר"ו שיחה ע"ו), בקל לו להיות למדן אמתי, פי רבנו ז"ל מכניס בנו השוקה עצומה ללמוד ולגרוס בכל חלקי התורה הקדושה.

העקר צריכים לשמר

זימור אמת

אין שום שכל שיוכל להשיג ולהבין עד היכן מגיע הכח של תפלות ישראל אפילו של הפחות שבפחותים, בכרס מה שמתפלל כל אחד על צרת נפשו שהוא רחוק מה יתברך, כי אפילו המלאך הקדוש שמקבל תפלות מישראל וקושר מהם כתרים לרבו אינו יודע להיכן להעלות הכתר הנורא הזה רק הוא משביע אותו שיעלה מעצמו וישב בראש קונו (ליקוטי הלכות, העושה שליח לנבות את חובו, ג' א')

## לך לך מכל מה שעבר עליך

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר לך לך  
ט מרחשון התשפ"ב

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו ויירדפו אל אנשי  
שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה,  
ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת לך לך, והפרשה מכרזת ואומרת  
לכל אחד ואחד פשוטו כמשמעו, קום ולך לך ואל תתעצל  
כלל, יש לך הרבה טוב לעשות בחיים ואין זמן לחשב  
ולהתמרמר על העבר כלל, אבל אתה מתחיל לחשב "הרי  
אני בתוך תקף הארציית והגשמיות, ובקשי אני מתמודד  
עם חיי היום יום שלי, ובכך עבר עלי הרבה משברים  
וגלים מיום הולדתי עד היום הזה, וגם אני מצליח  
להסתדר עם המשפחה והסביבה שלי, ואיך אתה אומר  
אלי כל כך בפשיטות, לך לך?!" על זה התורה הקדושה  
מלמדת אותנו שכך אמר הקדוש ברוך הוא אל אברהם  
אבינו, היהודי הראשון, הסבא שלנו, לך לך מארצה, מכל  
הארציית והגשמיות, וממולדתך, מכל מה שעבר עליך  
מיום הולדתך, ומבית אביך, מכל המשפחה ומכל הסביבה,  
קום לך לך מכל זה, ותעשה התחלה חדשה בחיים, כי אל  
הרבה טוב אמתי ונצחי עוד תזכה להגיע בימי חייך.

אבל אדם מתחיל לחשב ולהבהל "לאן אני אלך?! אין  
לי כוון בחיים!", על זה משיבה התורה הקדושה "אל  
הארץ אשר אראך" אני אראה לך ארץ חדשה שאף פעם  
לא חלמת עליה, אני אראה לך ארץ נמצא גם בתוך  
הארציית והגשמיות, ואפשר להיות קרוב אלי בכל מקום  
ומצב שאמה נמצא, העקר לדעת שאני מנהיג את הכל,  
ולהודרו ללכת אחרי ולחפש אותי בכל עת ובכל מקום,  
ואז תגלה לפניך איך כל הארץ מאירה מכבודי, כי אין  
שום מציאות בלעדו יתברך כלל.

על כן בואו משבת קדש זאת לקום וללכת אחרי יתברך  
בתמימות ובפשיטות גמורה, ללמד הרבה ולהתפלל הרבה  
ולעשות צדקה וחסד הרבה, ועל ידי זה תגלה עלינו מלך  
הכבוד באור נערב ונפלא מאד, וישפיע עלינו כל טוב  
ברוחניות ובגשמיות ולא יחסר לנו שום דבר כלל.

המאחל לכם שבת שלום ומברך.

יחזקאל מרובין א"צ

## אני לא מצליח לעשות כלום

שלום לכבוד מוהרא"ש. יש לי כסופים ורצונות לעשות הרבה בעבודת ה', אבל למעשה אני לא עושה כמעט כלום. יש לי כמו איזה אבן על הגב שלא מאפשרת לי לעשות כלום, וכך אני מסתובב בלי מעש. יש עצה בשבילי להתחיל לעשות משהו בעבודת ה'?

תשובה

בעזרת ה' יתברך יום ג' לסדר שלח כ"ב סיון התשע"ב

שלום וברכה אל ... גרו יאיר

לנכון קבלתי את מכתבך. אתה צריך לדעת אשר אצל רבינו ז"ל הרצונות והכסופים עולה על הכל, כמו שאמר בפרוש (שיחות ה"ו סימן ב"א) מה יש לאדם בזה העולם רק לרצות ולרצות וכו' וכו', כי הרצון עולה על הכל, ומוהר"ן ז"ל האריך מאד (לקוטי הלכות ערב הלכה ג) כי העקר הוא הרצון שצריך האדם להרגיל את עצמו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע בכל עת להשם יתברך ולתורתו ומצוותיו, ולהשתדל תמיד שיהיו לו רצונות טובים חזקים דקדושה.

וכמו שאמר רבנו ז"ל שעקר עבודת השם יתברך הוא הרצון, כי לעבד את השם יתברך אינו יודע מי הוא זה שיוכל לומר שיעבד את השם יתברך וכו', ואפלו מלאך ושרף אינו יכול להתפאר שיוכל לעבד השם יתברך, רק העקר הוא הרצון להשם יתברך, ואף על פי שגדמה שהכל רוצים להתקרב להשם יתברך, כי הכל חפצים לראות את שמה, אף על פי כן לא מבעיא שאין אדם אחד דומה לחברו בענין הרצון, כי גם באדם אחד אין יום אחד דומה לחברו בענין הרצון וכו', ורבינו ז"ל הרבה לדבר עמנו כמה וכמה פעמים בכמה לשונות, שהעקר הוא רק הרצון והכסופיו שירצה ויכסף תמיד ברצון חזק לעשות רצונו יתברך באמת.

ואם אף על פי כן אינו זוכה וכו', מרב הצרות והמניעות שעוברים עליו וכו', מה לעשות? תגבר לבלי להפסיק ולבטל הרצון חס ושלום, רק ירצה יותר ברצונות חזקים יותר, ויתגבר ברצון חזק וכסופיו גדולים להשם יתברך



# רחוק?

ד

בכלל מפל הענין, ועוזב לגמרי את הדרך הנפלאה של תפלה והתבודדות, רחוקה לצלן.

העצה היעוצה היא: "אל תעשה שום עכוב, התחל הרגע ממש, לדבר אל השם יתברך, בלי שום הכנות וחשבונות". ועצה זו למדים אנו משיחה של רבנו ז"ל בעצמו, כמו שמספר, שבתחלת כניסת רבנו ז"ל לגור בעיר ברסלב, שאל את אחד, אם יש כאן בעיר מקום להתבודד? והשיב לו, שיש מערה גדולה, אך היא רחוקה קצת מהעיר. ענה ואמר רבנו ז"ל: ווייט? ווי ווייט איז פון מויל ביז צום הארץ? - רחוק? כמה רחוק הפה מהלב? כאומר, שיכולים כבר להתחיל מהפסיעה הראשונה שפוסעים, עד שמגיעים לשם, וכו' חזרה. כי המאמין, שאין בלעדי יתברך, לא שיה אצלו רחוק מקום, ועל כן מה שיה רחוק? כמה רחוק הפה מהלב. והלך האיש עם רבנו ז"ל, והראה לו את המערה, והיה רבנו ז"ל רגיל להתבודד במערה זו (פעלת הצדיק סימן שצ"ד).

מהספור הזה למדים אנו איך שרבנו ז"ל רצה להחזיר בנו, שבענין תפלה, התבודדות ושיחה בינו לבין קונו אין לעשות שום עכובים מיתרים, שעל ידי זה מתמהמה ומתעכב ובסוף זונח את עבודת התבודדות לגמרי, אלא גם אם רוצה ללכת למקום פנוי שאין שם בני אדם, פרוצו רבנו ז"ל, אינו ממתיך מלהתפלל עד שיעזב לשם, אלא אף בדרך הלוחו וטיולו לשם, הוא פותח את פיו ואינו פוסק מלהתפלל.

(דבורי מוקרא"ש שמות ב')

אם יהודי היה מרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, היו החיים שלו נהפכים לחיים אחרים לגמרי, כי הוא היה חי חיי רוחניות נהדרים לגמרי. ועינינו רואות איך שני אנשים דומים יכולים להיות אותן שבעים שנות חיים. האחד אינו מסיח דעת מדבקות הבורא וטועם בחייו טעם נפלא וערב עד מאד, ולעמיתו, הזולת מנתק לגמרי ממנו יתברך וחש את עצמו אמלל כל ימיו. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קצ"א): "דע, שאפשר שישב אחד אצל חברו במקום אחד בגן עדן, ולזה יהיו כל התענוגים והשעשועים וכל הש"י עולמות, וחברו לא ירגיש כלום ולא יהיה לו שום תענוג".

לכאורה, ענין התפלה והתבודדות - שיחה בינו לבין קונו, נראה כמו הדרך הקל ביותר, לא צריך לזה מאמץ מיחד, רק לפתח את הפה ופשוט להתחיל לדבר אל הבורא יתברך, ולשוח את כל אשר עם לבבו וכו'. אבל עם כל זאת, המתחיל לנסות לילך בדרך זו - נתקל בקשי עצום, ונדמה לו שזהו הדרך הקשה ביותר, והסבה לכך היא, כי יש טעות נפוצה בענין התבודדות, וחושבים שצריך לזה הקדמות והכנות רבות. קודם כל, הוא מנסה למצוא זמן מתאים, אחר כך, איזה שדה שקט במיוחד, מקום פנוי מאד מבני אדם וכו' וכו'. ומשל למה הדרך דומה, למחבר ספר קטן ודל, שעשה הקדמה ארפה, שהיא יותר גדולה ורחבה מכל הספר בעצמו, כך מי שמתחכם כנ"ל, עושה הכנות על גבי הכנות, ואת המכון בעצמו הוא מפסיד... ויתכן אף שיפול

תמיד בכל עת לעולם ועד, כי העקר הוא הרצון. כי באמת עקר התכלית הטוב של הנשמה הקדושה הוא שתזכה לתכלית שלמות הרצון שהוא רצון שברצונות, שתזכה הנשמה שיהיו לה רצונות חזקים אמתיים להשם יתברך, עד שתזכה להכלל ברעיון שהוא רצון שברצונות, שזהו השלמות והמעלה העליונה מכל המעלות.

כמו שמצינו שמשנה רבנו, שהוא מבחר מין האנושי ומי לנו גדול ממשנה רבנו, רבן של כל הנביאים והצדיקים האמתיים של כל הדורות, ובסוף בעת הסתלקותו שאז זכה בודאי לתכלית שלמות המעלה שאי אפשר להשיג כלל וכו', וכו', וכל עקר עצם הפלגת מעלתו הוא שזכה בעת הסתלקותו הקדושה להכלל ברעיון שהוא רצון שברצונות, כמבאר בזה הקדוש (תרומה פ"ח): שהסתלקות משה היה בשבת במנחה ברעיון דרעיון.

נמצא ששלמות הרצון הוא גבוה מן הכל, וכל עקר התכלית של כל התורה והמצוות הוא לזכות לרצון ולהכלל ברצון העליון. ולכן בשום פנים ואפן אסור לה להתנאש, כי סוף כל סוף על ידי שתתחזק ברצונות חזקים, לבסוף תזכה להגיע אל מה שאמתה רצית להגיע, והעקר לזכר שרבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ל"א) ששלמות הרצון להוציא מהפה שלו את הרצונות והכפופים שלו, שעל ידי זה הוא בונה עולמות חדשים וכו', וכו', וזכר מה שאמרו בזה (תרומה קג) לית רעותא טבא דיתאביד מקמי מלכא מדישא, ובגין כך זכאה איהו מאן דמהרהר הרהורין טבין לגבי מאריה, דאף על גב דלא יכיל למעבד לון, קודשא בריך הוא סליק ליה רעותיה פאלו עביד דא לטב [אין רצון טוב שיהיה נאבד לפני הקדוש ברוך הוא, בשביל זה אשרי מי שמהרהר תמיד הרהורים טובים אל הקדוש ברוך הוא, שאפלו שלא יכול לקים את זה, הקדוש ברוך הוא מחשב לו את זה כאלו הוא עשה את הדרך טוב שהרהר לעשותו].

אני מאד מקנה להקדוש ברוך הוא שתעשה התחלה חדשה עם הרצונות והכפופים שלך, ותוציא את זה מפיך, ותראה איך שזה יביא אותך להוציא מכח אל הפעל, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ס"ו) שעל ידי שמוציאים מהפה את הרצונות והכפופים, זה מה שמביא אותו לבסוף לקיים את מה שמוציא מפיו.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפלתו שאני מבקש ומתפלל בעדך תמיד שיהיה לך הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשפיל ותצליח.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

## תהיה חייב לעצמך

### // בלי שום חשבון

יש בני אדם שמכניסים עצמם בחובות, בכל פעם שיש להם רק אפשרות ללוות הם לווים בלי שום חשבון, ואחר כך בא זמן הפרעון, ואז להם מהיכן לשלם, הם צריכים להתחבא מפעלי החובות, עד שהם הולכים נעים ונדיים ברחוב -

ברחוב זה אינו יכול לילה, כי שם, יש בעל חוב שחייב לו מעות, ובבית הפנסת זה אי אפשר לו להתפלל, כי יש שם בעל חוב שחייב לו מעות, ובמקנה זה אי אפשר לו ללכת, כי ימצא שם בעל חוב שחייב לו מעות וכו', וכך הולך נע ונד, רחמנא לצלן, אבל אם היה מצית לרבנו ז"ל, שהקפיד מאד מאד שלא להיות בעל-חוב, אז היה חי חיים טובים, והיה ישן בטוח והיה הולך לבטח בכל מקום, ולא היה מתפחד כלל משום בריה שבעולם.

### // טוב להיות חייב לעצמו

רבנו ז"ל בעצמו הקפיד מאד מאד שלא להיות בעל חוב, וגם אמר רבנו ז"ל, שהוא היה נזהר לא ללוות כלל, ואמר, שיותר טוב להיות חייב לעצמו מאשר להיות חייב לאחרים, הינו אם צריך משהו, יותר טוב שיהיה בעל חוב לעצמו, ויחכה עד שיבואו אליו המעות מאשר ללוה אצל אחרים (עין שיחות הר"ן, סימן קכב).



רבי אורי, ובקש ממנו להתפלל לפני העמוד.

רבי אורי לא היה בעל תפלה כלל וכלל, אך רבנו

הקדוש אומר - עושים!

ברב אימה ופחד לא שאל שאלות ונגש אל העמוד.

כשאך פתח בתפלה התחיל לבכות. את כל התפלות התפלל בקול בוכים בבכיות עצומות מרב אימת הצבור שהיתה לו. ופלא היה שמקולו יצא

נסח נפלא מאד...

כשסיים תפלתו נענה ואמר רבנו הקדוש: "איי איז דאס געווען א דאווענען - איזו תפלה היתה זאת!" והפליג לשבח את הנסח הזה, נסח שפקע מלב שבור ואמת.

רבי יקותיאל קבל את הנסח הזה מאביו, וככה התפלל לפני העמוד בדורו, עד שנשתמר נסח מיוחד זה בין אנשי שלומנו.

(אשר בנחל מכתב ז אלפים קפ"ח)

לא צריך להיות בעל מנגון מיוחד, או לחפש את המלים המדויקות והיפות ביותר לשוחח עם השם יתברך, כל אחד, בדייק כפי המצב שהקדוש ברוך הוא נתן לו, רק צריך לפתח את פיו, ובאמת ובתמים לדבר ולהתפלל אליו!

## הנסח המיוחד

ר' יקותיאל, איש ירא אלוקים ונדע בצדקותו, היה הבעל תפלה בימי רבי נתן. באי הקלוז הקדוש של חסידי ברסלב באומן היו זוכים לתענוג רוחני לשמע את קולו המתנגן ומכבד את ה' מגרונו.



בעל תפלה נפלא היה, המלים כאלו קבלו פרוש מתוק מעצמם רק כשיצאו מקול נגניתו הערבה של רבי יקותיאל, ומתיקות הנסח הזה נשאר אצל אנשי שלומנו לדורות.

לא בכדי שבה נסח זה את לבבות השומעים -

רבי יקותיאל היה בנו של ר' גרשון שהיה מתלמידיו של רבנו הקדוש וכן בתו של המגיד הקדוש מטירהויצא זי"ע, הוא היה עובד השם נפלא מאד, רבנו ז"ל אהבו אהבה עצומה וקרבו בתכלית ההתקרבות.

וספרו אנשי שלומנו דברים כהויתו -

בראש השנה של אחת השנים, פנה רבנו הקדוש אל אחד מתלמידיו בשם

חדש! ניתן לשמוע את שיעורי מורינו שליט"א בקו החדש: בארץ ישראל: 077-2233-223, בארה"ב: 845-510-6314

לזכות חיאל שלומצא בן שלומצא

לזכות ולרפואת ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ד

צנע' אמייתים

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: BRESLEV.SHELY@GMAIL.COM

לציין בהערה: עבור גליון בהיכלו

בנדרים פלוס: קופת "ידידי עיר ברסלב"

בנק מרכנתיל, סניף: 725 מספר חשבון: 26437

בהעברה בנקאית: ע"ש "ידידי עיר ברסלב"

להשתתפות בזכות הגדולה בהדפסת והפצת הגליון